

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Năm ngày 23/12/2021.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 742

VÌ SAO NHAN HỒI ĐOẢN MẠNG?

Ngài Nhan Hồi là một trong những học trò lớn của Khổng Lão Phu Tử. Vì sao Hòa Thượng nhắc đến tích này? Ngài Nhan Hồi rất giỏi, đức hạnh cao thâm nhưng mất lúc hơn 30 tuổi. Ngài thông minh tài trí, đức hạnh hơn người nhưng tuổi thọ rất ngắn. Hòa Thượng muốn dẫn chứng một câu chuyện xưa có thật để cảnh tỉnh chúng ta. Mỗi chúng ta cứ nghĩ là còn lâu mình mới chết. Hòa Thượng nhắc đến câu chuyện của Ngài Nhan Hồi để cảnh tỉnh chúng ta. Ngài Nhan Hồi ăn cơm bằng cái rá, uống nước bằng cái phễu tre, đời sống đức hạnh rất cao thâm, không màng danh lợi. Người ngoài nhìn vào thì thấy đời sống của Ngài quá thanh đạm, quá kham khổ nhưng Ngài thấy đó là niềm vui không gì bằng, không có gì vương bận.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta đừng dùng ánh mắt phàm phu để nhìn vào mà nói rằng Nhan Hồi tài đức hơn người mà bị đoản mạng. Chúng ta phải dùng ánh mắt của người học Phật, người có tu dưỡng thì mới nhìn thấy Nhan Hồi là Bồ Tát thị hiện. Ngài thông minh, trí tuệ hơn người vì nhiều đời bố thí pháp. Nhưng Ngài đoản mạng vì không bố thí vô úy. Tất cả đều là tiền nhân hậu quả, nhân trước quả sau chứ không phải là tự nhiên. Mọi duyên ngộ tốt hay xấu trên thế gian này đều là tự làm tự chịu”**.

Nếu chúng ta không hiểu về luật nhân quả thì cứ than thân trách phận, oán trời trách người, cho rằng mình kém may mắn. Chúng ta có thân người đã là một sự may mắn lớn rồi. Nếu chúng ta đủ nhẫn nại vì việc khó đến mấy cũng có thể vượt qua. Nếu biết mình ít tu, phước mỏng, nghiệp dày thì tăng cường phấn đấu nỗ lực tu phước, tu huệ thì phước huệ sẽ tăng trưởng. Người có phước huệ tăng trưởng thì đời sống vật chất và đời sống tinh thần đều sẽ tốt lên.

Trong Phật pháp thường nói: **“Bồ Tát sợ nhân. Chúng sanh sợ quả”**. Chúng sanh khi quả báo hiện tiền thì mới lo sợ, hối hận nhưng không kịp. Bồ Tát không sợ quả báo. Khi quả báo đến, Bồ Tát vui vẻ tiếp nhận vì hiểu rõ mình không thể tránh khỏi, nhân trước quả sau, tự làm tự chịu, mình đã tạo nhân thì mình nhận quả, không những không oán trời trách người mà còn vui vẻ tiếp nhận. Chúng ta phải hiểu rõ chỗ này. Đa phần chúng ta không bằng lòng với hiện tại, luôn luôn cảm thấy không hài lòng. Cảm thấy không hài lòng là thấy chưa thông. Chúng ta có mặt trên cuộc đời này là đã may mắn lắm rồi. Biết bao nhiêu con người không thể có mặt trên cuộc đời này. Biết bao nhiêu con người đã có mặt trên cuộc đời này nhưng người không ra người, sống không được, chết không xong. Chúng ta phải biết rõ, nhân quá khứ đã tạo thì không có cách nào tránh quả. Chúng ta đã thiếu nợ họ trong quá khứ thì những người đó họ sẽ biện bạch cùng ai?

Chúng ta phải nhìn cho thấu. Tất cả mọi đỗi ngộ tốt xấu đều do chúng ta tự làm tự chịu. Chúng ta phải vui vẻ tiếp nhận, không oán trời trách người, không oán trách bản thân mà phải nỗ lực thay đổi, tự làm mới. Chúng ta có cái nhìn từ bi với người và cũng phải có cái nhìn từ bi với chính mình. Chúng ta có cái nhìn từ bi với người vì họ không được tiếp nhận giáo dục tốt nên không có kết quả tốt. Chúng ta có cái nhìn từ bi với chính mình vì trong quá khứ chính mình cũng không được tiếp nhận giáo dục tốt nên không có kết quả tốt. Giáo dục bao gồm giáo dục thế gian và xuất thế gian. Bác Hồ nói: **“Hiền dữ đâu phải là tính sẵn, phần nhiều do giáo dục mà ra”**. Hay người xưa có câu: **“Nhân chi sơ, tánh bản thiện. Tính tương cận, tập tương viễn”**. Con người bản tính vốn thuần thiện, thuần tịnh. Nhưng vì không được tiếp nhận giáo dục tốt nên bị giáo dục xấu tiêm nhiễm. Chúng ta có cái nhìn từ bi với người và cũng phải có cái nhìn từ bi với chính mình.

Trong Phật pháp thường nói: **“Bồ Tát sợ nhân. Chúng sanh sợ quả”**. Bồ Tát rất dè dặt, luôn kiểm soát từ nơi khởi tâm động niệm. Đối với tất cả chúng sanh, Bồ Tát nhất định không khởi lên một niệm ác, ngay trong đời sống thường ngày nhất định không làm một việc nhỏ để tổn hại đến chúng sanh. Chúng ta thì tùy tiện, trong cuộc sống thường ngày, từ sáng đến tối, khởi tâm động niệm đều tổn người lợi mình. Không chỉ trong đời này mà kể cả trong đời quá khứ, chúng ta tạo tác ra nghiệp nhân quả báo không nhỏ. Không dễ gì gặp được Thầy tốt bạn lành để có được giáo dục tốt.

Hòa Thượng nói: **“Bồ Tát cho dù đời quá khứ tạo nhân bất thiện, đời này quả báo hiện tiền, đời sống rất gian nan vất vả nhưng họ vẫn trải qua đời sống một cách vui vẻ, tự tại bởi họ hiểu rằng mọi đỗi ngộ mà họ gặp đều do đời quá khứ đã tạo. Đây là tâm niệm của Bồ Tát, của người nhìn thấu sự vật sự việc, biết rõ nhân trước quả sau.”** Chúng ta chưa hiểu điều này. Phải hiểu thấu thì hành mới thông. Người xưa có câu: **“Nhất ẩm nhất trác, mạc phi tiền định”**. Tiền định ở đây là phước báu chúng ta đã tạo trong đời quá khứ. Phước báu hay ác báo đều là do chính mình làm, chính mình chịu.

Hòa Thượng nói: **“Bồ Tát không khởi một niệm ác, không làm một việc ác. Họ chân thật làm được tâm khai ý giải, tự tại, an vui.”** Chúng ta chưa nhìn thấu, chưa thấu suốt thì phải dùng tâm từ bi để đối đãi với người và với mình. Trong quá khứ, chúng ta và họ đều không được tiếp nhận giáo dục tốt. Chúng ta bây giờ đã được tiếp nhận giáo dục Thánh Hiền rồi thì phải nỗ lực tích cực học tập.

Ngài Nhan Hồi đời sống vật chất kham khổ nhưng đời sống tinh thần rất phong phú. Đời sống của Ngài Nhan Hồi là biểu pháp. Ngài là Bồ Tát thị hiện để cho chúng ta xem thấy. Người thế gian cho rằng Ngài là ngoại đạo. Tâm Bồ Tát nhìn thấy mọi người ai cũng là Bồ Tát. Tâm của phàm phu nhìn thấy ai cũng là phàm phu. Hòa Thượng nhắc đến câu chuyện Nhan Hồi là Bồ Tát thị hiện để cảnh tỉnh chúng ta. Hòa Thượng nói: **“Vì sao Nhan Hồi là Bồ Tát? Vì người bình thường không làm được như Ngài”**. Ngài ăn cơm bằng rá, uống nước bằng phễu tre. Người thế gian thì cho rằng Nhan Hồi quá khổ nhưng chính Ngài không muốn thay đổi niềm vui đó.

Có một ông cụ có hai người con trai rất giàu có nhưng ông thích đi du sơn ngoạn thủy. Ông sống cuộc đời tự tại, lúc đói thì xin đồ ăn thừa của người ta ở quán cơm. Chắc chắn cuộc sống du sơn ngoạn thủy của ông

có bữa no bữa đói. Con cái đưa ông về nhà chăm sóc nhưng được một thời gian thì ông lại trốn đi để ngao du sơn thủy, không muốn sống cuộc sống “chim lồng cá chậu”.

Chúng ta khi ăn phải biết quan sát, nhìn trước nhìn sau. Khi ăn ở bên ngoài thì đừng “vét nồi vét chậu”. Tất cả pháp đều là bất định pháp. Nếu chúng ta ăn mà thấy người đang xin ăn thì chúng ta để riêng một phần cơm, hoàn toàn không đụng tới để nhường cho họ, chứ không ăn thừa rồi mới cho họ ăn. Hoặc là chúng ta gọi thêm một suất nữa để mời họ ăn. Hòa Thượng nói: **“Đâu phải những việc làm như Nhan Hồi là để làm, người thông thường không làm được.”** Người có tâm luôn quan sát đến tất cả hoàn cảnh xung quanh mình, luôn nghĩ cho mọi người xung quanh thì họ sẽ cảm nhận được hết. Người có nội tâm cạn cợt thì không cảm nhận được mọi người, mọi vật xung quanh. Phải là người có sự tu dưỡng, phải là người có tâm Bồ Tát thì mới lắng nghe được sự đau khổ của chúng sanh đang ở quanh ta.

Hòa Thượng nói: **“Nhan Hồi cả đời tích đức tu thiện nhưng hơn 30 tuổi đã mất. Ngài là Bồ Tát, không phải là người thông thường. Ngài đến để giáo hóa, cảnh tỉnh chúng ta. Đời sống của Ngài gian khổ vì trong đời quá khứ Ngài không tu bố thí. Ngài thông minh vì trong đời quá khứ Ngài tu pháp bố thí. Ngài đoản mạng vì trong đời quá khứ Ngài không tu bố thí vô úy”**.

Bố thí vô úy là chúng ta mang đến sự an ổn, sự dễ chịu cho người khác. Nếu khi mọi người gần chúng ta mà cảm thấy khó chịu thì chúng ta phải xem lại bản thân mình. Ăn chay, phóng sinh đều là bố thí vô úy.

Các bậc Tổ Sư Đại Đức của chúng ta có nhiều người đoản mạng. Hòa Thượng Thiện Hoa là người đã viết ra bộ sách 12 tập **“Phật Học Phổ Thông”**. Khi đó chưa có phong trào dịch thuật nên Kinh pháp rất ít. Hòa Thượng Thiện Hoa đã sưu tầm, từ Phật pháp cơ bản đến Phật Pháp Đại Thừa. Ngài có tướng mạo rất đẹp, có công xây dựng chùa chiền, làm Phật Học Viện, nổi tiếng một thời nhưng cũng đoản mạng, mất năm 51 tuổi. Hòa Thượng Thiện Hoa có công rất lớn trùng hưng Phật pháp, đem Phật pháp phổ cập đến thế gian này. Ngài đã tổ chức những Phật Học Viện để đào tạo, bồi dưỡng tăng tài, tổ chức những lớp học cho Phật tử.

Hòa Thượng nói: **“Lấy phàm phu mà luận thì quả báo của Nhan Hồi là như vậy. Nhưng chúng ta tử tử mà quan sát thì mới biết Nhan Hồi có cuộc sống của một Thánh nhân. Phàm phu không dễ gì có được cuộc sống như Ngài. Chúng ta đừng dùng cái nhìn của phàm tục để nhìn. Đó là Ngài làm ra biểu pháp để nhắc nhở chúng ta”**.

Chúng ta phải nên biết: **Những người có đời sống của những bậc Thánh nhân như Ngài Nhan Hồi, những người có đời sống mô phạm cho thế nhân đều là Bồ Tát thị hiện.** Trong **“Kinh Phổ Môn”**, Phật nói: **“Đáng dùng thân gì để độ thì hiện ra thân đó để làm gương cho chúng sinh”**. Đáng dùng thân Phật thì hiện thân Phật để độ, đáng dùng thân Vua chúa thì hiện thân Vua chúa để độ, đáng dùng thân ngoại đạo thì hiện thân ngoại đạo để độ. Những tấm gương đức hạnh Việt Nam không phải là phàm phu bình thường mà làm được. Cho nên tất cả thân phận mà hành vi sự nghiệp có thể làm mô phạm cho thế nhân đều là Bồ Tát thị hiện. Thích Ca

Mâu Ni Phật là thị hiện. Các bậc Tổ Sư Đại Đức nhiều đời là thị hiện. Hòa Thượng Tịnh Không là thị hiện, phàm phu thông thường không thể làm được như Ngài.

Thời kỳ mạt Pháp, nhiều người bài bác Tịnh Độ thì Hòa Thượng Hải Hiền lại thị hiện một ông nông dân dốt nát, không biết làm Phật sự, giảng Pháp, nhưng chỉ niệm câu “**A Di Đà Phật**” suốt 92 năm. Ngài đã làm ra biểu pháp để cho chúng ta thấy muốn có thành tựu thì phải kiên nhẫn, phải có thời gian. Hòa Thượng Tịnh Không tu hành hơn 62 năm. Đó không phải là sự thị hiện sao? Lúc Hòa Thượng Tịnh Không giảng “**Kinh Hoa Nghiêm Áo Chi**”, Ngài nói “**Trong suốt 38 năm giảng Kinh thuyết Pháp, không một ngày nào không niệm Phật thế mà trong tôi vẫn khởi phiền não**”. Ngài đã khai thị cho chúng ta thấy. Chúng ta làm thì không xuyên suốt, đa phần chỉ làm cho dễ coi, mà lại muốn có kết quả. Kết quả cũng có nhưng không phải là kết quả tốt mà là kết quả xấu.

Bài học hôm nay, Hòa Thượng dùng câu chuyện Nhan Hồi để cảnh tỉnh chúng ta. Chúng ta cũng có thể đoan mạng, không thể trường thọ. Nếu chúng ta không cố gắng hết sức mình thì sẽ hối tiếc. Trong cuộc đời này, chúng ta đừng để lỡ qua cơ hội làm việc tốt, phải tranh thủ nắm bắt thời cơ để làm việc tốt. Đừng chờ đến lúc sắp chết mới đặt điều kiện với Vua Diêm La “*cho con sống thêm thời gian để con làm việc tốt*” vì lúc đó thời gian đã hết, không kịp nữa rồi. Chúng sanh khiếp sợ khi quả báo hiện tiền, có hối hận cũng không còn kịp.

Đời sống này của tôi rất ý nghĩa, tất cả những gì cần làm tôi đã làm hết sức mình, thế gian họ gọi là “**công thành danh toại**”. Tôi không luyến tiếc điều gì. Chúng ta hãy nắm bắt thời gian, nắm bắt cơ hội vì kiếp người vô cùng ngắn ngủi. Việc tốt của hôm nay thì chúng ta làm ngay, không để đến ngày mai. Tôi luôn cố gắng làm việc tốt trong ngày để không mang trong lòng sự bất an, để khi ra đi suôn sẻ, không còn vấn vương.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!